

РЕШЕНИЕ

№ 1039

гр. София, 24.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в публично заседание на 12.02.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **11587** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 233 от Закона за Министерството на вътрешните работи.

Образувано е по жалба от Н. И. Н. срещу заповед № з-16605/17.10.2013 г. на началника на сектор „Престъпления по пътищата” в СДВР, с която на основание чл. 226, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, вр. чл. 226, ал. 1, т. 5 от ППЗМВР му е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение за срок от 3 месеца”.

В жалбата се поддържа, че заповедта е постановена в противоречие с материалноправни норми - отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. Претендира се нищожност на заповедта поради издаването ѝ от некомпетентен орган. Иска се отмяната на заповедта.

Ответникът – началникът на сектор «Престъпления по пътищата» в СДВР изразява становище за неоснователност на жалбата, административният акт е законосъобразен, издаден в съответствие с материалния закон и при спазване на административно производствените правила за издаването му.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посоченото в жалбата основание по чл. 146, т. 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със заповед № з-16605/17.0.2013 г. на началника на сектор „Престъпления по пътищата” в СДВР е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение за срок от 3 месеца” на Н. И. Н. – младши автоконтрольор I степен в 03 група

„Контролни полицейски пунктове” в сектор „Престъпления по пътищата” в Столичната дирекция на вътрешните работи, категория Е. Дисциплинарното наказание писмено предупреждение е наложено на основание чл. 224, ал. 2, т. 2 от Закона за Министерството на вътрешните работи – неизпълнение на служебните задължения, вр. чл. 226, ал. 1, т. 2 от Закона за Министерството на вътрешните работи, във вр. с чл. 226, ал. 1, т. 5 от ППЗМВР – пропуски в изучаването и прилагането на разпоредбите, регламентиращи служебната дейност. Дисциплинарното наказание писмено предупреждение е наложено за това, че на 16.07.2013 г., когато е бил назначен на КПП 55, жалбоподателят не е взел необходимите мерки за безопасност, като е разпоредил на водача да спре автомобила вдясно на банкета непосредствено преди кръстовището на СОП и [улица]под светофарната уредба, като е определено, че издаденото разпореждане противоречи на чл. 98, ал. 1, т. 3 от ЗДвП, престоят и паркирането са забранени на кръстовище и на по-малко от 5 метра от тях. Дисциплинарно наказващият орган е приел, че по този начин с действията си служителят е нарушил т. 2.2 и т. 2.3 от указания рег. № я-26509/16.06.2011 г. относно тактиката, действия и поведение на полицейските служители от СДВР при спиране и проверка на превозни средства, водачи и пътници в тях. Административният орган е приел, че с тези си действия жалбоподателят е извършил нарушението по чл. 224, ал. 2, т. 2 от Закона за Министерството на вътрешните работи, вр. чл. 226, ал. 1, т. 6 от ППЗМВР. Изводите си за извършено нарушение административният орган е направил въз основа на справка рег. № 50011/27.09.2013 г. на началника на 01 сектор „Организация и контрол на охранителната дейност” при О.-СДВР. Съгласно съдържанието на посочената справка в Столичната дирекция на вътрешните работи е била получена жалба от Г. Б. М. във връзка с безотговорни и незаконосъобразни действия на служители на Министерството на вътрешните работи. При извършената проверка било установено, че за времето от 21.00 ч. на 15.07.2013 г. до 09.00 ч. на 16.07.2013 г. в наряд на КПП „М. ханче” били назначени полицаи Н. Н. и полицаи К. С.. В хода на проверката били потвърдени изложените в жалбата обстоятелства, а именно, че на 16.07.2013 г. около 00.50 ч. на КПП 55 „М. ханче” Г. Б. М. е била спряна от полицейските служители Н. Н. и М. Т., които не са взели необходимите мерки за безопасност като са разпоредили на водача да спре автомобила вдясно на банкета непосредствено преди кръстовището на „Околовръстен път” и [улица]под светофарната уредба, като тези техни разпореждания противоречат на чл. 98, ал. 1, т. 6 от ЗДвП. От събраните по делото доказателства се установява, че до служителя е била отправена покана за даване на писмени обяснения, като същата е била връчена на служителя на 16.10.2013 г. В дадено сведение от 17.10.2013 г. служителят е посочил, че проверяваният автомобил е бил спрян на безопасно място и според съответната инструкция, като районът на КПП „М. ханче” е осветен от улично осветление. Същите факти служителят е посочил и в представената от него докладна записка от 16.07.2013 г., като изрично е посочил, че автомобилът, управляван от Г. Б. М. е бил спрян на острова на осветено и безопасно място, като водачът на автомобила бил уведомен, че ще му бъде наложена глоба с фиш предвид обстоятелството на изтекъл срок на талона за технически преглед. Посочва, че се упътили към КПП, като докато съставяли фиша възникнало пътно транспортно произшествие между други два автомобила, като впоследствие единият от тях ударил проверявания автомобил на Г. Б. М..

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена чрез административния орган в преклузивния срок по чл. 149, ал.

1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е основателна, но по съображения, различни от изложените в жалбата.

С обжалваната в производството пред настоящата инстанция заповед на Н. И. Н. - младши автоконтрольор I степен в 03 група „Контролни полицейски пунктове” в сектор „Престъпления по пътищата” в Столичната дирекция на вътрешните работи, категория Е, е наложено дисциплинарно наказание писмено предупреждение за срок от 3 месеца. Дисциплинарното наказание писмено предупреждение е наложено на основание чл. 224, ал. 2, т. 2 от Закона за Министерството на вътрешните работи – неизпълнение на служебните задължения, вр. чл. 226, ал. 1, т. 2 от Закона за Министерството на вътрешните работи, във вр. с чл. 226, ал. 1, т. 5 от ППЗМВР – пропуски в изучаването и прилагането на разпоредбите, регламентиращи служебната дейност. Дисциплинарното наказание предупреждение е наложено за това, че на 16.07.2013 г., когато е бил назначен на КПП 55, жалбоподателят не е взел необходимите мерки за безопасност, като е разпоредил на водача да спре автомобила вдясно на банкета непосредствено преди кръстовището на СОП и [улица]под светофарната уредба, като е определено, че издаденото разпореждане противоречи на чл. 98, ал. 1, т. 3 от ЗДвП, престоят и паркирането са забранени на кръстовище и на по-малко от 5 метра от тях. Дисциплинарно наказващият орган е приел, че по този начин с действията си служителят е нарушил т. 2.2 и т. 2.3 от указания рег. № я-26509/16.06.2011 г. относно тактиката, действия и поведение на полицейските служители от СДВР при спиране и проверка на превозни средства, водачи и пътници в тях. Административният орган е приел, че с тези си действия жалбоподателят е извършил нарушението по чл. 224, ал. 2, т. 2 от Закона за Министерството на вътрешните работи, вр. чл. 226, ал. 1, т. 6 от ППЗМВР. Изводите си за извършено нарушение административният орган е направил въз основа на справка рег. № 50011/27.09.2013 г. на началника на 01 сектор „Организация и контрол на охранителната дейност” при О.-СДВР. От събраните по делото доказателства се установява също така, че дисциплинарно наказващият орган, за да наложи съответното наказание е възприел напълно фактическата обстановка, така, както същата е била изложена от лицето Г. Б. М.. От събраните по делото доказателства не се установява, както и не се обосновава извода защо дисциплинарно наказващият орган е приел за достоверни фактите, така както същите са били изложени от посоченото лице, а не е приел за достоверни фактите, така както те са били изложени от държавния служител, както и от полицай М. Т., които са изложили фактическа обстановка, различна от посочената от лицето Г. Б. М.. В тази връзка от събраните по делото доказателства не може да се направи обоснован извод, че държавният служител е извършил твърдяното нарушение, доколкото и същото е прието за извършено само и единствено от съдържанието на подадената жалба от лицето Г. Б. М. и от дадените от същата обяснения. От събраните по делото доказателства не може да се установи по несъмнен начин, че на посочената дата и час и на посоченото място Н. И. Н. е извършил вмененото му нарушение, като не е взел необходимите мерки за безопасност, като е разпоредил на водача на моторно превозно средство да спре автомобила вдясно на банкета непосредствено преди кръстовището на СОП и [улица]под светофарната уредба, което представлявало нарушение на чл. 98, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, неточно посочено в обжалваната заповед като чл. 98, ал. 1, т. 3 от ЗДвП.

Предвид изложеното обжалваната заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

Неоснователно е оплакването, съдържащо се в жалбата, че заповедта била издадена от некомпетентен орган, като в тази връзка неправилно е позоваването на текстове от Закона за държавния служител с оглед и на съществуването на специални разпоредби в тази насока в Закона за Министерството на вътрешните работи. Заповедта е издадена и от компетентен орган. Съгласно чл. 228, т. 3 от ЗМВР наказанията се налагат със заповеди от служители на длъжност „началник на сектор”, приравнените на нея и по-висока за наказанията по чл. 226, ал. 1, т. 1-3 (сред тях е и наказанието „писмено предупреждение”). Неоснователно е също така оплакването, съдържащо се в жалбата за неспазване на процедурата по налагане на дисциплинарното наказание, доколкото съществувало кумулативното изискване преди налагане на дисциплинарното наказание същият да бъде изслушан, както и да се съберат писмените му обяснения. С направеното по-горе уточнение посоченото изискване е относимо по отношение на служителите, чието правоотношение възниква и по отношение на които се реализира дисциплинарната отговорност по Закона за държавния служител. Подобна кумулативност не съществува в Закона за Министерството на вътрешните работи. В тази връзка следва извода, че е спазена процедурата по налагане на дисциплинарното наказание – дисциплинарно наказващият орган е приел писмените обяснения на държавния служител, като по този начин е спазен чл. 229, ал. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи. Не е налице и нарушение на чл. 225 от Закона за Министерството на вътрешните работи. Съгласно чл. 223, ал. 1 от ППЗМВР дисциплинираното нарушение се счита за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, разполага с достатъчно доказателства за извършеното нарушение и за самоличността на извършителя, които обстоятелства дисциплинарно наказващият орган установява при изпълнение на административната процедура по чл. 229, ал. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи. С оглед на обстоятелството, обаче, че от събраните по делото доказателства не се установява извършването на нарушението, обжалваната заповед като незаконосъобразна следва да бъде отменена. Направените изводи обосновават извода за незаконосъобразност на обжалваната заповед и отмяната на същата. При съобразяване на направените изводи настоящата съдебна инстанция съобразява и обстоятелството, че по делото не е представен списък на разноските. В тази връзка следва да се съобрази и Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК, съгласно което разпоредбата на [чл. 80 от ГПК](#) предвижда, че страната, която е поискала присъждане на разноски следва да представи списък на разноските. Правната последица от неизпълнение на това процесуално задължение е въведена със самата норма - страната няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Следователно [чл. 80, изпр. 2 от ГПК](#) установява положителна процесуална предпоставка от кръга на абсолютните, а именно - представяне на списък за разноските. Липсата му води до ненадлежно упражняване на правото да се иска изменение на решението поради което това искане е недопустимо.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед № з-16605/17.10.2013 г. на началника на сектор „Престъпления по пътищата” в СДВР, с която на основание чл. 226, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, вр. чл. 226, ал. 1, т. 5 от ППЗМВР на Н. И. Н. - младши автоконтрольор I степен в 03 група „Контролни полицейски пунктове” в сектор „Престъпления по пътищата” в Столичната дирекция на вътрешните работи, категория Е, е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение за срок от 3 месеца”, като незаконосъобразна.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна молбата за присъждане на разноските за адвокатско възнаграждение и за платена държавна такса за образуване на съдебното производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: